

πολιτικοί κρατούμενοι και απεργοί,
αντιεραρχικές δομές και σωματεία βάσης,
αντιφασίστες και καταληψίες,
στέκια και αναρχικές ομάδες,
εξεγερμένοι και διωκόμενοι,
αγωνιστές και ταραχοποιοί,
άγρια νεολαία και έγκλειστοι στις φυλακές:

**ΑΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΠΑΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ/ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ
ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ**

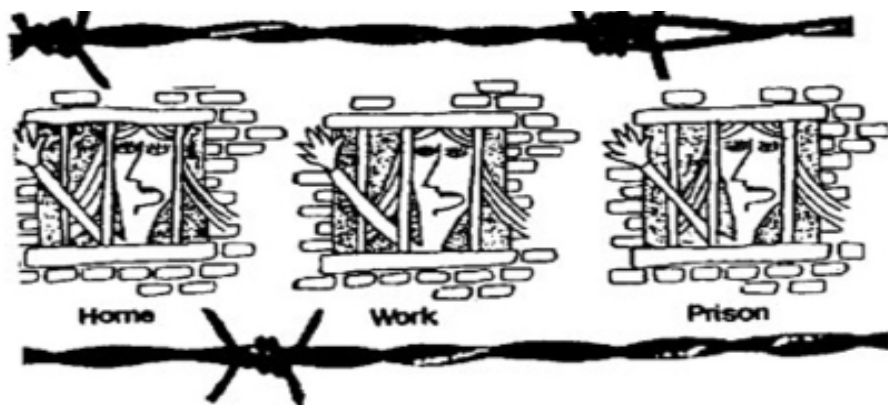
ΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΜΑΣ

**ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΗΣ
ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ**

Το έντυπο αυτό είναι αποτέλεσμα συλλογικών διεργασιών και ζυμώσεων της “συνέλευσης αναρχικών για την σύνδεση των αγώνων μέσα στην κοινωνία φυλακή” η οποία λειτουργεί τους τελευταίους 2 μήνες στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

Στις σελίδες του γίνεται μια απόπειρα κατανόησης των κοινωνικών/ ιστορικών συγκυριών από την αρχή της μεταπολίτευσης έως και σήμερα, ενώ κατατίθεται η οπτική της συνέλευσης γύρω από το ζήτημα της αλληλεγγύης με τους πολιτικούς κρατούμενους και διωκόμενους αλλά και μεταξύ όσων αγωνίζονται, εξεγείρονται και επαναστατούν ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό.

Θεσσαλονίκη, Φεβρουάριος του 2013

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΣΤΗ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Στα επτά χρόνια που διήρκησε, το καθεστώς δικτατορίας των συνταγματαρχών βασίστηκε στην αργαστή συνεργασία με ανθρώπους που είχαν αναλάβει ή ανέλαβαν στην πορεία, κομβικές θέσεις στην πολιτική και οικονομική ζωή της χώρας. Παράλληλα, η επιβολή του στηρίχτηκε από όλο τον κρατικό και παρακρατικό μηχανισμό καταστολής (βασανιστές ΕΑΤ-ΕΣΑ, αστυνομικοί κάθε βαθμίδας, στρατιωτικοί, ρουφιάνοι). Πρόκειται για ένα μακρύ κατάλογο προσώπων που υπήρξαν ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί της εξόντωσης των αντιφρονούντων, της εδραίωσης του φόβου ως βασικού χαρακτηριστικού των κοινωνικών σχέσεων, της οικονομικής εκμετάλλευσης πόρων και ανθρώπων.

Με την παράδοση της εξουσίας από τον Ιωαννίδη στον Καραμανλή (όχι, ο Καραμανλής δεν έκανε επανάσταση...), αυτό το δίκτυο ανθρώπων δε διαταράχθηκε παρά στο ελάχιστο. -Ενδεικτικά, 19 άτομα καταδικάστηκαν ως «πρωτεργάτες» του πραξικοπήματος (από τα 112 που είχαν κατηγορηθεί αρχικά) και 16 για τη σφαγή του Πολυτεχνείου (από τους 40 αρχικά). Ακόμη λιγότεροι καταδικάστηκαν για τα βασανιστήρια που γίνονταν καθημερινά στα τμήματα και στους τόπους εξορίας.-

Από έναν μηχανισμό που δρούσε σε όλη τη χώρα, καταδείχθηκαν τα πιο τρανταχτά ονόματα ως αποδιοπομπαίοι τράγοι και οι υπόλοιποι διατήρησαν, αν όχι τις θέσεις και τα προνόμιά τους, σίγουρα τη δυνατότητα να συνεχίσουν να κυκλοφορούν ανάμεσά μας σαν να μην έγινε τίποτα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα: ο Φαίδων Γκιζίκης (πρωθυπουργός τους τελευταίους μήνες της ιωαννιδικής δικτατορίας, ο οποίος διατήρησε την ίδια θέση και στη δημοκρατική κυβέρνηση), αλλά και μια σειρά από στυλοβάτες της δικτατορίας που απορροφήθηκαν από τον πολιτικό κόσμο και από τον κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους (Σόλων Γκίκας, Νικόλαος Μιχαλολιάκος, Κωνσταντίνος Πλεύρης ... και η λίστα δεν έχει τέλος.)

Όσον αφορά τους επιχειρηματίες που συνεργάστηκαν ανοιχτά με τους συνταγματάρχες (με το αζημίωτο φυσικά), δε χρειάζεται να πάμε μακριά. Είναι πολλοί από αυτούς που σήμερα κατέχουν σημαντικά κομμάτια της αγοράς εντός και εκτός χώρας. Λάτσης, Ανδρεάδης, Ωνάσης, Νιάρχος, είναι μόνο μερικοί από τους «αυτοδημιούργητους» που ωφελήθηκαν από αυθαίρετες αναθέσεις μελετών και εκτελέσεις δημοσίων έργων, καταλήψεις ή παραχωρήσεις δασικών εκτάσεων ή άλλων δημόσιων κτημάτων, χαριστικές συμβάσεις παραχώρησης προνομίων εκμετάλλευσης πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας και παράνομες δανειοδοτήσεις από τράπεζες (ΕΤΒΑ), για τη δημιουργία βιομηχανικών μονάδων, ξενοδοχειακών συγκροτημάτων και άλλων επιχειρήσεων. Ο ρόλος τους αποσιωπήθηκε συνειδητά και οι ίδιοι εξελίχθηκαν σε οικονομικούς κολοσσούς.

Από τα πρώτα χρόνια της μετάβασης από το δικτατορικό καθεστώς στη δημοκρατία, γίνεται ξεκάθαρο ότι υπάρχει διάθεση (όχι μόνο από το κράτος αλλά και από την καθεστωτική πλέον αριστερά) κουκουλώματος των γεγονότων της επταετίας. Είτε με την άφεση αμαρτιών στους χουντικούς, είτε με τη σθεναρή άρνηση οποιασδήποτε πολιτικής ανάλυσης της διαδικασίας που έφερε και διατήρησε τη δικτατορία. Τα γεγονότα του Πολυτεχνείου διαστρεβλώνονται (από αριστερά και δεξιά) και στις επετείους που ακολουθούν, η καταστολή παίζει πρωταρχικό ρόλο. Συντελείται

μια επίμονη προσπάθεια αυτό το κομβικό σημείο αγώνα, να μπει στη γυάλα, απονοηματοδοτημένο από όποια αξία το δημιούργησε, να γίνει εν τέλει μια «γιορτή», χωρίς όμως παρατράγουδα.

Από την άλλη, γεννιέται σιγά σιγά ο μύθος της «γενιάς του Πολυτεχνείου», με αποτέλεσμα να μαθαίνουμε, ότι «όλοι πάλεψαν ενάντια στη χούντα», ότι «όλοι ήταν στο Πολυτεχνείο». Η ιστορία ξαναγράφεται και τα γεγονότα παρουσιάζονται ως μια σελίδα του μακρινού παρελθόντος, ενώ ταυτόχρονα αποκόπτονται από τη φυσική τους συνέχεια στο παρόν και το μέλλον. Άνθρωποι που δε συμμετείχαν ποτέ στα γεγονότα που περιγράφουν, τα αλλοιώνουν με στόχο τη ένταξή τους στη κυρίαρχη αφήγηση της ιστορίας.

ΠΡΩΙΜΗ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Κατά τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, παρατηρούμε την άνοδο ενός εργατικού κινήματος που αποκτά ριζοσπαστικά και οριζόντια χαρακτηριστικά, αποκόπτεται από την επίσημη αριστερά και αυτονομείται σε μεγάλο βαθμό. Κερδίζει αγώνες αιτηματικούς, χρησιμοποιώντας όμως και μέσα όπως οι διαρκείς απεργίες και οι αποκλεισμοί εργοστασίων. Διαμορφώνεται ένα προλεταριάτο νεαρό, τόσο ως προς την ηλικία αλλά και ως υπόσταση, πρώην δηλαδή αγρότες που συγκεντρώνονται στα αστικά κέντρα για να δουλέψουν στα καινούργια εργοστάσια. Αυτό το προλεταριάτο είναι πολιτικά ανήσυχο και επηρεασμένο από τις εξελίξεις στην Ευρώπη κατά τα προηγούμενα έτη, όπως ο Μάης του '68 στη Γαλλία. Ταυτόχρονα βέβαια, παρατηρείται και μια δυναμική άνοδος του ΠΑΣΟΚ, το οποίο υιοθετώντας αριστερή-ριζοσπαστική ρητορική και συμμετέχοντας ενεργά στις διεκδικήσεις των εργατών, καταφέρνει εν τέλει να αφομοιώσει όλο αυτό το αυτόνομο κίνημα και να το χρησιμοποιήσει για την εκλογική του νίκη, το 1981.

Κατά την ίδια περίοδο, η αριστερά θα χωριστεί σε ρεύματα. Κάποια κομμάτια της θα συμπλεύσουν με τον αποκατασθέντα κοινοβουλευτισμό, ενώ άλλα θα συνεχίσουν τον αγώνα από μια αντικαπιταλιστική σκοπιά. Από αυτό το τελευταίο κομμάτι θα ξεπηδήσουν ο ΕΛΑ και η 17N.

ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Από τις αρχές του '80 και ως τα τέλη της δεκαετίας του '90, η προσπάθεια του κράτους για κοινωνική ειρήνη, μπορούμε να πούμε ότι κατά κάποιο τρόπο απέτυχε. Σίγουρα υπήρξαν απόπειρες να αφομοιωθούν τα ριζοσπαστικά τμήματα της κοινωνίας, πράγμα που επιτεύχθηκε κατά ένα μέρος. Εντούτοις, υπάρχουν πολλά παραδείγματα κοινωνικών αγώνων καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου. Η δυναμικότητά τους σε πολλές περιπτώσεις κατεβάζει τη μάσκα του κράτους και αποκαλύπτει τη δημοκρατία στην πραγματική της μορφή, καθώς και το ποιους υπηρετεί.

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του Ιούνη του 1980 στο Μαρούσι Αττικής, όπου για ένα μήνα σχεδόν γίνονται μάχες μεταξύ κατοίκων και μπάτσων. Αιτία αποτελούσε η χαβούζα που υπήρχε εκεί και η άρνηση των κατοίκων να αδειάζουν εκεί το περιεχόμενό τους όλα τα βυτιοφόρα. Γίνονται μεγάλες συμπλοκές και υπάρχουν

πολλοί τραυματισμοί. Στο πλευρό των κατοίκων έρχονται εκατοντάδες άνθρωποι που διαδηλώνουν και περιφρουρούν το χώρο για μέρες, στήνοντας οδοφράγματα. Καθώς όλα αυτά διαδραματίζονται δίπλα στο εργοστάσιο της ΗΒΗ, οι εργαζόμενοι εκεί κατεβαίνουν σε αυθόρμητη απεργία, στηρίζοντας τον αγώνα των κατοίκων. Οι έμποροι και οι μαγαζάτορες της περιοχής βάζουν λουκέτο και κατεβαίνουν και αυτοί στο δρόμο. Όπως είναι φυσικό, το ΚΚΕ κάνει την εμφάνισή του, προσπαθώντας να καπελώσει τον αγώνα και δείχνει κόσμο σαν προβοκάτορες. Η κατάσταση εκτονώνεται με την εμφάνιση συμμοριών φασιστών, οι οποίοι καταφέρνουν με ξύλα και λοστούς να συλλάβουν 7 αγωνιστές και να τους παραδώσουν στους μπάτσους. Αργότερα, στη δίκη των 7, αποκαλύπτεται ότι ένας εκ των τραμπούκων ήταν μπάτσος με πολιτικά. Άτομα σαν αυτόν, οι εφημερίδες της εποχής τα ονόμασαν «λαό του Αμαρουσίου».

Ταυτόχρονα από το 1981, η κυβέρνηση Παπανδρέου ανακοινώνει μια σειρά ευνοϊκών λαϊκών μέτρων και τις πρώτες οικονομικές παροχές. Η χώρα μπαίνει στη Ευρωπαϊκή Ένωση και τα κονδύλια αρχίζουν να έρχονται μαζικά. Όμως, αυτή η οικονομική βοήθεια παρέχεται υπό την προϋπόθεση ότι θα υιοθετηθούν συγκεκριμένες οικονομικές πολιτικές.

Έτσι, το 1985, μετά τη νέα εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ, ανακοινώνονται μέτρα λιτότητας στα πλαίσια «σταθεροποιητικής πολιτικής», από τον Κ.Σημίτη, τότε υπουργό οικονομικών. Ως άμεση απάντηση, καλούνται γενικές απεργίες. Δημιουργείται μια νέα συνδικαλιστική παράταξη, η ΣΣΕΚ (Σοσιαλιστική Συνδικαλιστική Εργατουπαλληλική Κίνηση), η οποία συγκεντρώνει χιλιάδες μέλη και είναι από τις λίγες περιπτώσεις στο εργατικό κίνημα της χώρας, όπου συμμετέχουν από κοινού συνδικαλιστικά στελέχη και αγωνιστές της βάσης, οι οποίοι δεν εντάσσονται σε κανένα κόμμα. Οι εργάτες ριζοσπαστικοποιούνται καθώς βρίσκονται αντιμέτωποι με τη διάψευση των ελπίδων που είχαν γεννήσει οι σοσιαλιστικές διακηρύξεις του ΠΑΣΟΚ. Πραγματοποιούνται μεγάλες απεργίες και αγώνες με μεγάλη συμμετοχή εργατών, όπως αυτών του ΟΣΕ, του ΟΤΕ, της ΔΕΗ κ.α. Αντιμέτωπη με ένα τεράστιο απεργιακό κίνημα, η κυβέρνηση αναγκάζεται να εγκαταλείψει τα σταθεροποιητικά μέτρα και αρχίζει τη νέα πολιτική των κοινωνικών παροχών (κράτος πρόνοιας).

Το ευρωπαϊκό χρήμα που έχει αρχίσει να ρέει στην ελληνική αγορά και οι κοινωνικές παροχές που δρομολογούνται τα επόμενα χρόνια, έχουν άμεσες επιπτώσεις στην κοινωνική διαστρωμάτωση. Ξεκινάει μια μακρά περίοδος, η οποία σταδιακά θα οδηγήσει στη μικροαστικοποίηση της κοινωνίας, ακόμη και των εργατικών στρωμάτων. Όνειρο πλέον όλο και περισσότερων ανθρώπων είναι να ανοίξουν ένα μαγαζί, να αποκτήσουν ένα-δυο σπίτια και ένα αυτοκίνητο, και οι απαιτούμενοι πόροι για την πραγμάτωσή τους, ρέουν εν αφθονία μέσω ιδιωτικών δανείων. Εργαζόμενοι και αφεντικά δίνουν τα χέρια σε όλο και περισσότερες περιπτώσεις και η πάλη των τάξεων φαίνεται να αμβλύνεται, τουλάχιστον από τη μεριά των πρώτων.

Παράλληλα με τη μικροαστικοποίηση που λαμβάνει χώρα, συντελείται και μια σταδιακή αποπολιτικοποίηση της κοινωνίας. Με το ΠΑΣΟΚ να έχει αυτοβαφτιστεί σοσιαλιστικό, με τα ιδεολογήματα περί «τρίτου δρόμου» και με την οικονομική ευημερία και ευρωστία της χώρας, υποχωρεί σιγά σιγά η ανάγκη για ενασχόληση με τα κοινά προβλήματα. Ταυτόχρονα, χάνεται το όποιο πολιτικό υπόβαθρο είχε δημιουργηθεί τις

προηγούμενες δεκαετίες και ο κόσμος απλά απολαμβάνει τα προνόμια της νεόκοπης ακόμη δημοκρατίας. Επιλέγει να μη δώσει σημασία στους εργατικούς αγώνες που λαμβάνουν χώρα και δε θέλει να πιστέψει πως στα χρόνια της σοσιαλιστικής «αλλαγής» υπάρχει ακόμα η κοινωνική ανισότητα.

Στην παραπάνω διαδικασία συνετέλεσε και η επιτυχημένη προσπάθεια της εξουσίας να μονοπωλήσει τη διάδοση της πληροφορίας. Κατά τα προηγούμενα χρόνια είχε παρατηρηθεί μια έκρηξη της πληροφόρησης, με δεκάδες μικρούς πειρατικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς να κάνουν την εμφάνισή τους, επιτρέποντας στον καθένα να εκφραστεί δημόσια σε ένα ευρύ κοινό. Πλέον κατά την περίοδο που θα ακολουθήσει (από τα μέσα του 80' και μετά), το φαινόμενο θα κυνηγηθεί και θα καταπολεμηθεί βίαια. Η πληροφορία θα ανήκει σε αυτούς που έχουν το κεφάλαιο να την διαχειριστούν και να την διαδώσουν και τα ΜΜΕ μοιραία θα πάρουν τη θέση τους στην ιστορία δίπλα στα αφεντικά, ενισχύοντας το φαινόμενο της μαζοποίησης, της προβατοποίησης και της εξατομίκευσης που καλά κρατεί μέχρι και σήμερα.

Αργότερα, στις αρχές του '90, ένα μεγάλο κύμα μεταναστών, προερχόμενο κυρίως από την Αλβανία και το πρώην ανατολικό μπλοκ, καταφτάνει στη χώρα. Έχουν προηγηθεί πολιτικές δηλώσεις με καλέσματα για «επαναπατρισμό». Αυτό το «άνοιγμα» δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο, καθώς γίνεται μια περίοδο που υπάρχει ανάγκη για φθηνότερο εργατικό δυναμικό, το οποίο θα απασχοληθεί κυρίως σε χειρονακτικές (οικοδόμοι, εργάτες γης...) και οικιακές (καθάρισμα σπιτιών, φροντίδα ηλικιωμένων και παιδιών...) δουλειές. Το καθεστώς παρανομίας στο οποίο βρίσκονται τον πρώτο καιρό αυτοί οι άνθρωποι, τους υποβάλλει σε μια συνθήκη όπου δεν μπορούν να διεκδικήσουν εργατικά δικαιώματα και μισθούς ανάλογα με αυτά των ελλήνων. Τα μικρά και μεγάλα αφεντικά φροντίζουν λοιπόν να εκμεταλλευτούν αυτήν την κατάσταση, με στόχο να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Παράλληλα, η όλο και μεγαλύτερη δυνατότητα των νέων να σπουδάσουν σε συνδυασμό με την αύξηση του επιπέδου ζωής του μέσου Έλληνα, μεταθέτουν το ενδιαφέρον για εργασία από τον πρωτογενή και το δευτερογενή τομέα παραγωγής στον τριτογενή. Όλη αυτή η αλλαγή συνοδεύεται σταδιακά από την ανάδυση μιας στάσης σνομπισμού από μεριάς ελλήνων προς τη χειρονακτική εργασία και κατ' επέκταση προς τους ανθρώπους που την επιλέγουν. Αυτή η μικροαστικοποίηση άρχισε να λειτουργεί ως παράγοντας συντηρητισμού, ξυπνώντας εθνικιστικά αντανακλαστικά.

Την ίδια περίοδο, η νεοεκλεγείσα κυβέρνηση της Ν.Δ. επιχειρεί μια πιο ξεκάθαρη στροφή στο κοινωνικό συντηρητισμό και τον οικονομικό φιλελευθερισμό με αποτέλεσμα να βρεθεί αντιμέτωπη με ένα ευρύ και δυναμικό κίνημα αντίστασης. Θα αναφερθούμε σε δύο χαρακτηριστικές στιγμές αυτού του αγώνα, που εκτυλίχθηκαν παράλληλα.

Ο τότε υπουργός παιδείας, Κοντογιαννόπουλος, καταθέτει νομοσχέδιο, επιχειρώντας να προωθήσει αλλαγές σε όλα τα επίπεδα της εκπαίδευσης. Αναφορικά, την κατάργηση παροχής δωρεάν συγγραμάτων, την επαναφορά της ποδιάς, την κατάργηση των αδικαιολόγητων απουσιών, την επέκταση των πειθαρχικών ελέγχου στην εξωσχολική ζωή των μαθητών. Η απάντηση είναι άμεση από το μαθητικό, φοιτητικό και εκπαιδευτικό κόσμο. Ένα μεγάλο κύμα καταλήψεων ξεσπάει σε όλη την Ελλάδα το Νοέμβριο του 1990, με κατειλημμένα πάνω από το 70% των σχολείων (γυμνάσια- λύκεια). Στις 8

Γενάρη 1991, σε σχολείο της Πάτρας, ύστερα από συμπλοκή τραμπούκων της τοπικής ΟΝΝΕΔ με καθηγητές, μαθητές, φοιτητές και γονείς που στήριζαν τις κινητοποιήσεις, ο καθηγητής Νίκος Τεμπονέρας δολοφονείται. Ξεσπών άγριες συγκρούσεις σε όλη τη χώρα με τη συμμετοχή πολλών συντρόφων/συντροφισσών στο πλευρό των μαθητών. Ο Κοντογιαννόπουλος παραιτείται και το νομοσχέδιο αποσύρεται, ενώ ταυτόχρονα ξεπηδούν πολλές αναρχικές και μαθητικές ομάδες.

Μέσα σε ένα ήδη τεταμένο κλίμα, έρχονται να προστεθούν και οι αλλαγές σε ένα ευρύ φάσμα του εργασιακού πεδίου. Ένα μεγάλο κομμάτι του κόσμου, αντιδρά άμεσα στις επερχόμενες μεταρρυθμίσεις και κηρύσσει γενική απεργία τον Σεπτέμβρη του 1991, καταλαμβάνει εργοστάσια και αντιδρά δυναμικά στην απειλή της απόλυσης [Πειραϊκή- Πατραϊκή, ΠΥΡΚΑΛ, Ολύμπικ Κέτερινγκ]. Παράλληλα με τα παραπάνω, χαρακτηριστικό παράδειγμα της περιόδου αποτελεί και ο αγώνας των εργαζομένων της ΕΑΣ [Φλεβάρης 1991], οι οποίοι όχι μόνο δεν διασπώνται από τις κατασταλτικές εφόδους των ΜΑΤ στα αμαξοστάσιά τους, αλλά αντίθετα επιλέγουν να δράσουν με απεργίες διαρκείας, με συνεχείς συγκρούσεις με τα ΜΑΤ στους δρόμους της Αθήνας, με αποκλεισμούς των λεωφορείων και πυρπολήσεις οχημάτων. Στο πλευρό τους στέκονται κάτοικοι της περιοχής αλλά και εργαζόμενοι από πολλούς κλάδους ενισχύοντας τον αγώνα με απεργίες ως ένδειξη αλληλεγγύης και με την παρουσία τους στα μπλόκα των ΕΑΣιτών, όπως επίσης και στην πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους ΕΑΣίτες τον Ιούνιο του 1993. Εν τέλει, και αφού τα αιτήματα των απεργών ικανοποιούνται, η διάθεση για περεταίρω αγώνα κατευνάζεται και επέρχεται η επιστροφή στην ομαλότητα.

Αρκετά χρόνια αργότερα, το 1998, με το ΠΑΣΟΚ να έχει πάρει τα ηνία του κράτους, προωθείται νέα εκπαιδευτική μεταρρύθμιση

από τον υπουργό Γ. Αρσένη. Η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση θέτει ως στόχο την κατάργηση του λυκείου, με τη μορφή που ίσχυε μέχρι τότε (γενικό, τεχνικό-επαγγελματικό, πολυκλαδικό) και την αντικατάστασή του από το λεγόμενο ενιαίο λύκειο και προτείνει την αλλαγή του τρόπου εισαγωγής στα ΑΕΙ και ΤΕΙ, με την κατάργηση του συστήματος των δεσμών και την αντικατάστασή τους με πανελλαδικές εξετάσεις στις τρεις τάξεις του λυκείου. Όλα αυτά δεν είναι παρά η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι της οργής για τους μαθητές και τους νεολαίους που ασφυκτιούν καθημερινά στη ρουτίνα του σχολείου, του διαμερίσματος, του απογεύματος μπροστά στην τηλεόραση.

Η εκπαιδευτική κοινότητα ξεσηκώνεται και ξεκινάει κύμα καταλήψεων στα σχολεία άνευ προηγουμένου. Δεν έμεινε σχολείο που να μην κάνει έστω και μια εβδομάδα κατάληψη. Ακόμα και οι πιο απομακρυσμένες περιοχές συμμετέχουν ενεργά. Συγκροτείται το Συντονιστικό Αγώνα Σχολείων Αθήνας (ΣΑΣΑ) το οποίο πολύ σύντομα καπελώνεται από την μαθητική ΚΝΕ. Παρόλα αυτά σε αρκετές πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, η Πάτρα και το Αγρίνιο δημιουργούνται συντονιστικά σχολείων με πιο ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά. Αυτοί οι μαθητές δέχονται διπλή επίθεση τόσο από το κράτος όσο και από το ΣΑΣΑ.

Η συγκρουσιακή διάθεση της μεγαλύτερης μερίδας των μαθητών και η ακηδεμόνευτη εκδήλωση των αγώνων τους, παράλληλα με τις καταστροφές των σχολικών κελιών είχαν σαν αποτέλεσμα αρκετά συχνά να βρίσκονται έξω από τις κλειδωμένες πόρτες των σχολείων «αγανακτισμένοι γονείς». Κατά τη διάρκεια των μεγάλων διαδηλώσεων, στις οποίες συμμετέχουν και αναρχικοί, λαμβάνουν χώρα δυναμικές συγκρούσεις με τα ΜΑΤ αλλά και επιθέσεις σε δημόσια κτίρια και τράπεζες, πολυτελή και δημοσιογραφικά αυτοκίνητα. Την ίδια περίοδο, αντάρτικες επιθέσεις, με εμπρηστικούς και εκρηκτικούς μηχανισμούς, πραγματοποιούνται σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη από ομάδες όπως οι Εμπρηστές Συνείδησης, Αντικρατικός Αγώνας, Επαναστατικοί Πυρήνες, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους αγώνες των μαθητών. Η καταστολή κινείται εναντίον και των διαδηλώσεων αλλά και των ομάδων του αντάρτικου πόλης καθότι πολλά άτομα συλλαμβάνονται κατά τη διάρκεια των επεισοδίων και φυλακίζονται, ενώ άλλοι κατηγορούνται για εμπρησμούς κρατικών στόχων και σχολικών οχημάτων.

Τότε είναι που η κυβέρνηση αποφασίζει να ρίξει στο παιχνίδι τους εισαγγελείς, οι οποίοι διατάζουν συλλήψεις και εισβολές στα κατειλημμένα σχολεία. Σε αυτή την κρίσιμη φάση λίγο μετά τα Χριστούγεννα κάποιες καταλήψεις αρχίζουν να σπάνε. Η ΣΑΣΑ με την πλειοψηφία των σχολείων ακόμα σε κατάληψη αποφασίζει αναστολή των καταλήψεων και συνέχιση του αγώνα με άλλους τρόπους. Μετά από αυτήν την απόφαση η ένταση εκτονώνεται και το νομοσχέδιο του Αρσένη περνάει και υλοποιείται.

Την ίδια περίοδο πραγματοποιούνται και άλλοι αγώνες. Αγώνες που το σημείο εκκίνησης τους βρίσκεται κάποια χρόνια πίσω αλλά τον Οκτώβρη του 1996 ξανά δυναμώνουν και κορυφώνονται τον Νοέμβρη του 1997. Αναφερόμαστε στους αγώνες των χωριών Βαρβάρα και Ολυμπιάδα, βορειοανατολικά της Χαλκιδικής ενάντια στην εγκατάσταση της μεταλλουργίας χρυσού από την πολυεθνική εταιρεία TVX GOLD.

Στις 17 Οκτώβρη τρεις κλούβες των ΜΑΤ και ένα φορτηγό της εταιρείας κάνουν την είσοδό τους στα μεταλλεία. Λίγες δεκάδες κατοίκων που βρίσκονται εκείνη την

ώρα στο φυλάκιο συμπλέκονται με τους μπάτσους εμποδίζοντας την είσοδο των οχημάτων. Επτά από τους κατοίκους συλλαμβάνονται, ξυλοκοπούνται άγρια και μεταφέρονται στον Πολύγυρο. Εν τω μεταξύ έχει ειδοποιηθεί ο κόσμος στα γύρω χωριά και συγκεντρώνεται στο σημείο της συμπλοκής. Οι κάτοικοι εξαγριωμένοι, κρατώντας ξύλα και πέτρες, περικυκλώνουν και επιτίθενται στους μπάτσους οι οποίοι τρομοκρατημένοι έχουν κλειστεί στις κλούβες. Άλλοι κάτοικοι, κρυμμένοι πίσω από δέντρα, πυροβολούν με κυνηγετικά όπλα στον αέρα. Η συντονιστική επιτροπή απαιτεί την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων, το οποίο και γίνεται, αφού πρώτα τους απαγγέλλονται κατηγορίες. Ο κόσμος παραμένει συγκεντρωμένος όλη την υπόλοιπη μέρα μέχρι την απομάκρυνση του φορτηγού της εταιρείας.

Τις επόμενες μέρες, ενώ η κατάσταση αρχίζει να εκτονώνεται ύστερα από παρεμβάσεις των κοινοταρχών, οι κάτοικοι στις γενικές συνελεύσεις των χωριών δέχονται να παραμείνει ανοιχτός ο δρόμος αλλά αποφασίζουν να συνεχίσουν τις βάρδιες στα φυλάκια και να εμποδίσουν την είσοδο σε όποιο μηχανήμα προορίζεται για μεταλλευτικές εργασίες ή για την εγκατάσταση της μεταλλουργίας. Το κράτος και σε αυτή την περίπτωση εξαπολύει πυρά μέσω των ΜΜΕ εναντίων των κατοίκων και του αγώνα τους χαρακτηρίζοντας τους μεταξύ άλλων «αγροίκους».

Στις 25 Ιούλη του 1997 γεωτρήσανο της εταιρείας μεταφέρεται στη περιοχή Κηπουρίστας της Βαρβάρας για εργασίες. Περίπου χίλιοι κάτοικοι από τα γύρω χωριά συγκεντρώνονται στο σημείο που βρίσκεται το γεωτρήσανο και επιτίθενται στην αστυνομική δύναμη που έχει σταλεί για τη φρούρηση των εργασιών και των μηχανημάτων. Αφού αναγκάζουν τους μπάτσους να τραπούν σε φυγή καταστρέφουν την κλούβα και στη συνέχεια το γεωτρήσανο.

Τον Νοέμβρη του 1997 μετά από συνέλευση των κατοίκων των χωριών αποφασίζεται η άμεση πραγματοποίηση διαδήλωσης στα μεταλλεία. Ο χώρος των μεταλλείων φρουρείται από δυνάμεις της αστυνομίας που προκλητικά επιχειρούν να ανακόψουν τη διαδήλωση και να αποτρέψουν την είσοδο των κατοίκων σε αυτόν. Στις επιθέσεις των κατοίκων οι μπάτσοι οπισθοχωρούν. Στα γκλομπ και τα δακρυγόνα της αστυνομίας οι κάτοικοι απαντούν με ξύλα, πέτρες, βόμβες μολότωφ, πυροβολισμούς στον αέρα με κυνηγετικά και πυροβόλα όπλα. Το αποτέλεσμα των συμπλοκών αυτών είναι ο προπηλακισμός του αστυνομικού διευθυντή της Χαλκιδικής, 9 μπάτσοι τραυματίες, 2 γεωτρήσανα της εταιρείας κατεστραμμένα, τεράστιες φθορές σε 6 αστυνομικά οχήματα (2 λεωφορεία, μία κλούβα, ένα περιπολικό και 2 τζιπ).

Μέσα στον ίδιο μήνα στήνονται ενέδρες και με όπλα τα ξύλα και τις πέτρες προκαλούνται φθορές σε αστυνομικά οχήματα ενώ το σαμποτάζ συνεχίζεται παρότι η περιοχή είναι υπό αστυνομική κατοχή. Στους επόμενους μήνες και μέχρι τον Μάρτη του 1998 οι εμπρησμοί και οι βομβιστικές επιθέσεις ως κομμάτι των αγώνων ενάντια στα μεταλλεία είναι συχνό φαινόμενο σε όλη την Ελλάδα. Παράλληλα μετά από απόπειρα ανατίναξης του υπουργείου ανάπτυξης (ενέργεια για την οποία είχαν αναλάβει την ευθύνη οι «αναρχικοί αντάρτες πόλεων» σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου) συλλαμβάνεται και αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη της πράξης, ο αναρχικός Νίκος Μαζιώτης.

Στην χρονική πορεία αυτή και φτάνοντας προς το σήμερα, σημαντικός σταθμός στους αγώνες που δόθηκαν από διάφορα κοινωνικά κομμάτια, αποτελούν και οι φοιτητικοί αγώνες του 2006-2007. Αναφορικά, οι φοιτητές αντιδρώντας στην αναθεώρηση του συντάγματος που επιχειρούνταν να πραγματοποιηθεί εκείνο τον καιρό αλλά και στο νόμο πλαίσιο που πρότεινε η Γιαννάκου προχώρησαν σε καταλήψεις και ολοκληρωτικό μπλοκάρισμα των πανεπιστημίων και κατέβηκαν στο δρόμο. Αν και μπορούμε να πούμε ότι το φοιτητικό κίνημα εκείνης της περιόδου τερματίστηκε με την ψήφιση τελικά του νόμου πλαισίου, αξίζει να σταθούμε σε μία άλλη πτυχή του ίδιου αγώνα. Η συγκεκριμένη περίοδος αποτελεί ένα ισχυρό σημείο αναφοράς για όσους αντιμάχονται το κράτος και τον καπιταλισμό. Οι συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, οι επιθέσεις εναντίον τους αλλά και εναντίον κρατικών και καπιταλιστικών στόχων, ήταν αποτέλεσμα και των σχέσεων που αναπτύχθηκαν μεταξύ αναρχικών και άλλων κοινωνικών κομματιών που ριζοσπαστικοποιήθηκαν περαιτέρω. Ταυτόχρονα, και χωρίς να μπορούμε να το δούμε αποκομμένα, πολλές νέες αναρχικές συλλογικότητες, στέκια στα πανεπιστήμια, καταλήψεις –όπως η ΔΕΛΤΑ που κατελήφθη στις 05/05/2007- , ομάδες του αντάρτικου πόλης ξεπηδούν μέσα στην ευρύτερη αναταραχή στην οποία έχει επέλθει το σύστημα χάρη των συγκεκριμένων αγώνων.

ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Παράλληλα με τη συμμετοχή τους στους κοινωνικούς αγώνες και τις προσπάθειες ριζοσπαστικοποίησής τους, οι αναρχικοί κατάφεραν να δημιουργήσουν αυθύπαρκτα ιστορικά γεγονότα. Εν αντιθέσει με άλλους κοινωνικούς αγώνες η, φύσει και θέσει, άρνηση του αναρχικού αγώνα να θέσει αιτήματα και διεκδικήσεις έκανε τις περισσότερες προσπάθειες αφομοίωσής του να πέσουν στο κενό. Ο αναρχικός χώρος όχι μόνο δεν ενσωματώθηκε αλλά πολλαπλασιάστηκε αριθμητικά με στέκια, καταλήψεις, ομάδες και εξαπλώθηκε γεωγραφικά σχηματίζοντας αντιεξουσιαστικούς πυρήνες εκτός των μητροπόλεων. Κατάφερε δηλαδή μία ποσοτική και ποιοτική αναβάθμιση με τη διεύρυνση, την ωρίμανση και τη διάχυση των πρακτικών και θεωρήσεών του.

Η εξέλιξη αυτή έκανε τον αναρχικό χώρο, δύσκολα διαχειρίσιμο και ελέγξιμο. Οι εκτεταμένες συγκρούσεις του 1984 για την επίσκεψη του Λεπέν, η κατάληψη του Χημείου το 1985 ως απάντηση στη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά, οι συγκρούσεις και η κατάληψη της ΦΜΣ στη Θεσσαλονίκη το 1986 κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών για το Τσέρνομπιλ, η κατάληψη της ΑΣΟΕΕ το 1994 σε ένδειξη αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας Γ. Μπαλάφα και Οδ. Καμπούρη, η κατάληψη του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του 1995 σε μια απόπειρα σύνδεσης με την εξέγερση των κρατουμένων στις φυλακές του Κορυδαλλού και πολλές ακόμη στιγμές αναρχικής παρέμβασης στον κοινωνικό χωροχρόνο, πέτυχαν μέσω της συνέχειας και της συνέπειας, το στέριωμα ενός αντικρατικού πόλου μέσα στο κοινωνικό σώμα. Εν τέλει, συγκροτήθηκε μια υπολογίσιμη δύναμη, ικανή να δρα καταλυτικά στην αποσταθεροποίηση των κοινωνικών ισορροπιών.

Η μεγαλειώδης πορεία αλληλεγγύης μετά τις συλλήψεις για την υπόθεση της 17N αλλά και η συμμετοχή αναρχικών και οι συγκρούσεις που πυροδότησαν τον Ιούνιο του 2003 στη Θεσσαλονίκη απέδειξαν ότι αυτή η δύναμη παρέμεινε συνεπής στο στοίχημα, για διάρκεια του αγώνα, που έθεσε.

Αντίστοιχα λοιπόν με την όλο και πιο δυναμική δραστηριοποίηση των αναρχικών, αναπτύχθηκε και ο κατασταλτικός σχεδιασμός από την πλευρά του κράτους: από τις ασφυκτικές παρακολουθήσεις και τις απόπειρες μαζικής χαρτογράφησης (ΑΣΟΕΕ 1994, Πολυτεχνείο 1995) μέχρι τις χρηματικές εγγυήσεις και την δικαστική ομηρία χιλιάδων αγωνιστών και από τις στοχευμένες παρακρατικές επιθέσεις και τις εκκενώσεις καταλήψεων μέχρι τις φυλακίσεις αγωνιστών. Ταυτόχρονα, το κράτος άρχισε να θέτει τις πρώτες, πιο στέρεες, βάσεις στον τομέα της καταστολής. Έτσι, οι κάμερες στους δρόμους των μεγάλων αστικών κέντρων πληθαίνουν, ο τρομονόμος αρχίζει να παίρνει την τελική του μορφή, ενώ με κορύφωση-και αφορμή την διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων στην Αθήνα το 2004, επισημοποιείται η διαχρονική συνεργασία του ελληνικού κράτους με άλλα [ΗΠΑ, Αγγλία, Ισραήλ] για την ανταλλαγή τεχνολογιών και μεθόδων που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στους ευρύτερους κατασταλτικούς σχεδιασμούς.

Το κράτος προσπάθησε με όλους τους παραπάνω τρόπους αφ' ενός να εξοντώσει φυσικά και οικονομικά συντρόφους και συντρόφισσες και αφ' ετέρου να παραδειγματίσει όσους και όσες εν δυνάμει θα μπορούσαν να κινηθούν εναντίον του, με απώτερο σκοπό την κοινωνική απενεργοποίηση του αναρχικού χώρου. Φυσικό επακόλουθο αυτής της κατασταλτικής στρατηγικής ήταν η επούλωση των πληγών που είχαν προκληθεί στις κοινότητες του αγώνα. Εκπορευόμενη από την παραπάνω ανάγκη, η εσωστρεφής ενασχόληση με εσωτερικά ζητήματα, όπως αυτό της αλληλεγγύης σε διωκόμενους, περιπτώσιακά, στάθηκε εμπόδιο στην εξέλιξη του ίδιου του αναρχικού αγώνα και κατ' επέκταση στην όξυνση του κοινωνικού πολέμου.

ΟΕΥΝΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Στις παρούσες κοινωνικές συνθήκες, βλέποντας ότι ο καπιταλισμός αδυνατεί να συντηρήσει τον εαυτό του, λόγω της όλο και εντεινόμενης κρίσης, στην οποία έχει επέλθει, αναιρεί όσα υποσχόταν τόσα χρόνια στους υπηκόους του και παράλληλα, παίρνει πίσω όσα έχει προσφέρει. Το ότι και το ίδιο το φαινόμενο της κρίσης αλλά και οι αντιφάσεις πάνω στις οποίες δομείται ο καπιταλισμός, γίνονται αντιληπτά από όλο και μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας, δημιουργεί τουλάχιστον ένα κλίμα αμφισβήτησής του. Έτσι, εν μέσω κοινωνικής πόλωσης, βλέπουμε να ξεπηδούν αιτηματικοί αγώνες, οι οποίοι δημιουργούν το εύφορο έδαφος για να παρέμβουμε διαχέοντας τις θεωρήσεις και τις πρακτικές μας. Σε αυτήν την κατεύθυνση, επιχειρούμε να μετατρέψουμε αυτούς τους αγώνες σε αγώνες για την συνολική ανατροπή του υπάρχοντος. Όπως εμείς αντιλαμβανόμαστε τον καταλυτικό ρόλο που μπορούμε να επιτελέσουμε σε αυτές τις συνθήκες, έτσι έρχεται να τον αντιληφθεί η κυριαρχία. Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, τόσο λόγω των παραπάνω, όσο και ως λογική αντίδραση στα πλήγματα που έχει δεχθεί [συγκρούσεις στο δρόμο, ενέργειες άμεσης δράσης, στήσιμο αυτοοργανωμένων υποδομών κτλ.] να κινηθεί και ο εχθρός εναντίον μας.

Παρατηρείται, λοιπόν, ένα σχέδιο εντεινόμενης καταστολής, από την εξέγερση του 2008 και έπειτα [εμφάνιση ΕΚΑΜ σε πορείες, συγκρότηση νέων ομάδων καταστολής, επιχειρήσεις επίδειξης ισχύος], η οποία στην ουσία ξεκινά να πραγματώνεται τον Σεπτέμβρη του 2009 με τις συλλήψεις αναρχικών στο Χαλάνδρι. Έπειτα από αυτό, ακολούθησε ένα κύμα διώξεων και φυλακίσεων ατόμων που δραστηριοποιούνται στον αναρχικό χώρο και μια σειρά καινοτόμων -σε επίπεδο στόχευσης και μεθοδολογίας- κατασταλτικών κινήσεων. Το οπλοστάσιο του κράτους αναβαθμίζεται και εμπλουτίζεται

με τη χρήση τακτικών, όπως η επικήρυξη συντρόφων και η δημοσιοποίηση φωτογραφιών συλληφθέντων-καταζητούμενων-υπόπτων [με την αγαστή συνεργασία των δημοσιογράφων αλλά και με την συμβολή που παρέχουν οι δημόσιες και ιδιωτικές κάμερες καθώς και μαρτυρίες ρουφιάνων]. Σε αυτήν την υπόθεση έχει συνδράμει και η χρήση επιστημονικών μεθόδων όπως αυτών της ταυτοποίησης του DNA και της δημιουργίας βάσεων δεδομένων, με απώτερο σκοπό την χαρτογράφηση ατόμων που δρουν έξω από τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας. Στις δύο παραπάνω τακτικές συμβάλλει και η δικαιοσύνη επιβάλλοντας την δημοσιοποίηση φωτογραφιών, αλλά και τη λήψη DNA, ακόμα και βίαια. Παράλληλα, εισάγει νέες νομοθετικές διατάξεις [κουκουλονόμος], επιβαρύνει ήδη υπάρχουσες [τρομονόμος, 187Α], ενώ ξεθάβει παλαιότερους νόμους, διώκοντας μέλη της ΣΠΦ για «προτροπή σε τέλεση εγκληματικών ενεργειών», αλλά και αλληλέγγυους στην υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα για «εγκωμιασμό τρομοκρατικών ενεργειών» [κείμενο αλληλεγγύης στο ΝΑΔΙΡ, κατάληψη στον Flash fm αντίστοιχα]. Σημαντικό επίσης ρόλο, σ' αυτή τη κατασταλτική συγκυρία επιτελεί και το παρακράτος, αφού, έχοντας τη δυνατότητα να εφαρμόζει απροκάλυπτα τις μεθόδους στις οποίες δεν μπορεί να στραφεί το κράτος αυτό καθ' αυτό, οργανώνει και πραγματοποιεί επιθέσεις εναντίον αγωνιστών, καταλήψεων, ριζοσπαστικών χώρων και μεταναστών. Αναβάθμιση, τέλος, υπήρξε και σε άλλα πεδία με την παρακολούθηση και καταγραφή τηλεφωνικών συνομιλιών από τα πρακτόρια της ΕΥΠ και τη στοιχειοθέτηση ολόκληρων κατηγορητηρίων πάνω τους, καθώς και με την ένταξη νέων αλλά και ήδη υπάρχουσων αστυνομικών δυνάμεων στο επιχειρησιακό κομμάτι [ΕΚΑΜίτες, ΔΙΑΣ, Δέλτα, ομάδες συλλήψεων, αύρες κτλ]

Η μεθοδολογική αναβάθμιση ξεκίνησε με πρώτο στόχο την πάταξη του αντάρτικου πόλης και συνεχίστηκε σε ένα συνεχώς διευρυνόμενο πλαίσιο που περιλαμβάνει την ποινικοποίηση του φιλικού και συντροφικού κύκλου των κατηγορουμένων, τις μεμονωμένες αρχικά εισβολές σε στέκια και σπίτια και τις μαζικές συλλήψεις διαδηλωτών. Πλέον, σήμερα, αναπόσπαστο κομμάτι του ημερήσιου αστυνομικού και δικαστικού δελτίου αποτελούν οι εκκενώσεις αναρχικών καταλήψεων, οι ολοένα και περισσότερες διώξεις με τη χρήση DNA, η δημοσίευση φωτογραφιών και οι φυλακίσεις διαδηλωτών, οι βασανισμοί αναρχικών κρατουμένων, οι προληπτικές προσαγωγές για την διασφάλιση της ομαλότητας σε πορείες, το «σπάσιμο» προσυγκεντρώσεων.

Βέβαια, η καταστολή την οποία δέχεται ο αναρχικός χώρος, δεν μπορεί να ειπωθεί αποκομμένα από την καταστολή που δέχονται, παράλληλα, και άλλα κοινωνικά κομμάτια. Αφού όσοι υπήκοοι επρόκειτο να φοβηθούν, παραδειγματίζονται, αφού το μάτι συνήθισε σε όλα τα παραπάνω, αφού εν γένει το κοινωνικό έδαφος λειάνθηκε κατάλληλα με τους πειραματισμούς που έγιναν τόσο προς τους αναρχικούς όσο και προς άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια [καταστολή στην Κερατέα και στους απεργούς της ΠΟΕ ΟΤΑ, εισβολές μπάτσων σε κατελημμένα σχολεία κλπ] πλέον, η καταστολή στρέφει τα βέλη της προς κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι εφαρμόζοντας ένα καθεστώς μηδενικής ανοχής. Κι έτσι, εικόνες όπως το χτύπημα στους αγωνιζόμενους ενάντια στα μεταλλεία χρυσού στη Χαλκιδική, η δημοσιοποίηση φωτογραφιών οπαδών για γηπεδικά επεισόδια, και οροθετικών γυναικών, το πρόγραμμα επιχειρήσεων Ξένιος Ζeus, η επίταξη των απεργών εργαζομένων στο ΜΕΤΡΟ και των ναυτεργατών, η βίαιη καταστολή απεργιακών κινητοποιήσεων, είναι διάφορες πτυχές της ίδιας μόνιμης πολεμικής συνθήκης.

Σ' αυτή τη συνθήκη που έχουμε επιλέξει από καιρό στρατόπεδο, οφείλουμε να μην εγκλωβιστούμε σε έναν αγώνα ενάντια στην καταστολή αλλά να εντείνουμε τον ίδιο αγώνα που εξαρχής την πυροδότησε. Τον αγώνα που στρέφεται ενάντια στο κράτος, την εξουσία και τον πολιτισμό που αυτή γέννησε. Οφείλουμε να αναζητήσουμε τις τομές και τις αποκλίσεις με τους κοινωνικούς αγώνες, να επικοινωνήσουμε μαζί τους μέχρις ότου όλοι να πάρουν θέση στον κοινωνικό πόλεμο. Για να ξηλώσουμε αυτό το σύστημα και όχι μόνο τις κρίσεις του. Για να απελευθερωθεί άνθρωπος και φύση από κάθε μορφή εξουσίας.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΩΣ ΔΟΜΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΔΙΚΤΥΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΑΓΩΝΑ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Έχουμε μεγαλώσει σε μια κοινωνία όπου μας έχουν μάθει να μιλάμε μια “γλώσσα” της οποίας τη σημασία δεν την έχουμε ορίσει με βάση τον αξιακό μας κώδικα αλλά μ' αυτόν της εξουσίας. Σκοπός της είναι να προσδώσει συγκεκριμένο νόημα σε λέξεις (δικαιοσύνη, ελευθερία, βία, ηθική) ώστε να καλλιεργήσει νοοτροπίες που την εξυπηρετούν και να απονοηματοδοτήσει πολιτικά υποκείμενα και πράξεις που στρέφονται εναντίον της (τρομοκράτες, μπαχαλάκηδες, εγκληματίες, νεαροί παραβατικοί, κουκουλοφόροι).

Παρόλα αυτά οι λέξεις, όσο και οι πράξεις αποκτούν την χροιά που τους δίνει το εκάστοτε υποκείμενο. Έτσι για εμάς δεν αρκεί κάποιος να είναι παραβατικός και να πράττει έγκλημα, καθώς με κάθε μας κίνηση προσπαθούμε να κριτικάρουμε και να σαμποτάρουμε την ομαλή λειτουργία του συστήματος και να διαδώσουμε τον αναρχικό-απελευθερωτικό λόγο.

Μέσα στον πολύμορφο αγώνα βρίσκουμε τους εαυτούς μας στο πλευρό όσων αντιστέκονται ενάντια σε κράτος-αφεντικά και μπάτσους και εναντιωνόμαστε σε όσους αναπαράγουν και διαιωρίζουν τον πολιτισμό και την ηθική αυτού του συστήματος.

Η έννοια που έχει προσδώσει η κυριαρχία στην λέξη αλληλεγγύη απέχει πολύ από το πώς την αντιλαμβανόμαστε. Παρουσιάζεται από εκκλησιαστικές ομάδες, οικολογικές καμπάνιες και ΜΚΟ, ως μια σχέση φιλανθρωπίας, ενώ στην ουσία εμπεριέχει την υποτέλεια και το υποκριτικό ενδιαφέρον. Στην γλώσσα της εξουσίας η αλληλεγγύη αποτυπώνεται ως μια συνθήκη στην οποία τα άτομα αποκτούν συγκεκριμένους ρόλους: από τη μία η πλεονεκτική/εξουσιαστική θέση (πομπός), από την άλλη η θέση του εξαθλιωμένου οικονομικά, περιθωριακού, του κοινωνικά ευπαθή (δέκτης). Έτσι καταλήγει να είναι μια κενή και απρόσωπη προσφορά βοήθειας χωρίς να αναπτύσσονται ουσιαστικές σχέσεις, καθώς παραβλέπουν και δεν κριτικάρουν το σύστημα που γεννά τις ομάδες αυτές.

ΠΟΛΥΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Η αλληλεγγύη, απομακρυσμένη από μικροαστικές εκδηλώσεις φιλανθρωπίας και εθελοντισμού, κατέχει βασική θέση στον αξιακό μας κώδικα. Δεν την αντιμετωπίζουμε ως κάτι αυθύπαρκτο, αλλά εντάσσεται στην ευρύτερη θεώρηση μας για τον αναρχικό αγώνα ως επιλογή ζωής. Έναν αγώνα ζωντανό, που βρίσκεται σε διαρκή κριτική και διαλεκτική θέση σε σχέση με το παρελθόν και τις τρέχουσες κοινωνικές συνθήκες. Που δεν εγκλωβίζεται σε λογικές μαζικοποίησης και πολιτικού ορθολογισμού καθώς τα μονοπάτια που φέρουν την επαναστατική προοπτική μπορεί να είναι πολλά, αλλά ο στόχος της καθολικής ρήξης με το υπάρχον, κοινός. Άλλωστε στα άμεσα χτυπήματα στους μηχανισμούς του εχθρού, και στην διαχύση του επαναστατικού λόγου, αναγνωρίζουμε μία άμεση σύνδεση καθώς το ένα εμπεριέχει το άλλο. Δεν πέφτουμε στην παγίδα παραπλανητικών διαχωρισμών περί «ειδικών της πράξης» και «ειδικών του λόγου». Τέτοιου είδους καλούπια, μολυσμένα από ιεραρχικές αντιλήψεις, καθιστούν τα μέσα επίθεσης ψευδές κριτήριο διαχωρισμού μεταξύ μας και σίγουρα δε

συμβαδίζουν με τη θεώρηση ενός πολύμορφου αγώνα πάνω στην οποία αποφασίζεται η επιλογή των τρόπων επίθεσης και αλληλεγγύης. **Άλλωστε η αναρχική δράση επιχειρεί την κατάργηση των ρόλων, όχι την αναπαραγωγή τους.**

Πάνω σε αυτή τη νοοτροπία χτίζουμε αυθεντικές σχέσεις συντροφικότητας που καταρρίπτουν τους μύθους των «πεφωτισμένων πρωτοποριών» και της μοναδικής αλήθειας που υποτίθεται πως φέρουν. Επαναστατικές αυθεντίες δεν υπάρχουν. Η ηρωοποίηση, κρατουμένων και μη , αγωνιστών φέρει πλήγμα τόσο στην αλληλέγγυα σχέση, όσο και στο άτομο που βρίσκεται σε συνθήκη εγκλεισμού/ δίωξης. Η στείρα αναπαραγωγή του λόγου του κρατουμένου και η συστράτευση με κάθε πολιτική επιλογή του μας ετεροκαθορίζει και αδρανοποιεί την εξέλιξη του αγώνα στο σύνολο του . Έτσι, αρνούμαστε να εγκλωβίσουμε τη ριζοσπαστικότητα της αλληλεγγύης στα στεγανά μιας συνθηματικής γλώσσας που αναπαράγει άκριτα το λόγο όσων συντρόφων βρίσκονται αιχμάλωτοι πολέμου.

Αναγνωρίζουμε πως κάθε πολιτικό υποκείμενο είναι διαφορετικό και η διάδραση μαζί του μοναδική. Δεν βλέπουμε υποθέσεις ξεκομμένες από τις πολιτικές επιλογές, την στάση και τη συνέπειά του στον κοινό μας αγώνα. Αυτές είναι που πυροδοτούν την αλληλέγγυα σχέση και όχι η πολιτική ταύτιση που οδηγεί σε παραδείγματα επιλεκτικής αλληλεγγύης. Παραδείγματα που με το να απορρίπτουν διαφορετικές προσεγγίσεις απορρίπτουν και την ίδια την πολυμορφία του αγώνα.

Αυτή η πολυμορφία δεν εξαντλείται μόνο στα μέσα του αγώνα. Επιβεβαιώνει τις διαφορετικές τάσεις της αναρχικής κοινότητας και προεκτείνεται στις πρωτοβουλίες διαλόγων που αναδεικνύουν διαφορετικές προσεγγίσεις με σκοπό την εξέλιξη του σκεπτικού μας και την όξυνση της δράσης μας. Μια τέτοια πρωτοβουλία αποτελεί και η δημιουργία αυτής της συνέλευσης , στην οποία πέρα από την ανάδειξη του λόγου του πολιτικού κρατουμένου προτάσσουμε και τη δική μας ανάλυση. Επιδιώκοντας μια τέτοια στόχευση δεν μπορούμε να περιορίζουμε τα αντανακλαστικά μας στο τρέξιμο πίσω από δίκες ούτε να αναλωνόμαστε στη στείρα ανάγνωση τους, δικαιώνοντας τους όρους που θέτει το δικαστικό σύστημα. Αναδεικνύουμε το λόγο και τις επιλογές αγωνιστών στο όνομα της σχέσης που χτίζουμε μαζί τους, και η ανάδειξη μιας τέτοιας σχέσης δεν μπορεί να προγραμματιστεί με βάση μόνο τις ημερομηνίες μιας δίκης, ενός εφετείου, της τέλεσης ενός «επαναστατικού καθήκοντος».

ΑΠΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑΣ

Στους φυλακισμένους αναρχικούς δεν βλέπουμε νομικές υποθέσεις αλλά άτομα της κοινότητας του αγώνα που στην πορεία της δράσης τους αιχμαλωτίστηκαν από τον εχθρό. Η αλληλεγγύη μ' αυτούς δεν μπορεί να νοηματοδοτείται από νομικούς όρους που μας θέτουν δέσμιους των διπλόων που θέτει η κυριαρχία (αθωότητα- ενοχή, νομιμότητα-παρανομία). Με αυτόν τον τρόπο σε πολλές περιπτώσεις, απογυμνώνονται οι ίδιες οι πολιτικές επιλογές συντρόφων από τη δικιά μας νοηματοδότηση, που βασίζεται στην αναρχική συνείδηση και στις μεθόδους με τις οποίες πραγματώνεται. Άλλωστε, οι νόμοι δημιουργήθηκαν, για να συντηρούν το υπάρχον εξουσιαστικό μοντέλο ζωής, για την καταστροφή του οποίου εμείς, ως αναρχικοί, μαχόμαστε. Έτσι, οφείλουμε, όχι απλά να μην αποδεχόμαστε τους όρους της αστικής νομιμότητας, αλλά παλεύοντας για την οριστική κατάλυση της, να διεκδικούμε τους φυλακισμένους

συντρόφους με τα δικά μας μέσα και τους δικούς μας όρους.

Οι επιλογές του ατόμου που το οδήγησαν στη συνθήκη της φυλακής, δεν αποτελούν ωστόσο το μοναδικό στοιχείο αναφοράς για τη σχέση αλληλεγγύης. Οι σχέσεις αυτές επαναπροσδιορίζονται και επανεξετάζονται διαρκώς, υπό το πρίσμα της γενικότερης στάσης του κρατούμενου, του οποίου οι θεωρήσεις μεταβάλλονται και εξελίσσονται.

Σε αυτά τα πλαίσια και με στόχο την απονομηματοδότηση όρων και εννοιών που χρησιμοποιούμε εντός της αναρχικής κοινότητας, οφείλουμε να επαναπροσδιορίσουμε και τους όρους "πολιτικοί και ποινικοί κρατούμενοι". Προφανώς, ένας τέτοιος διαχωρισμός, που έμμεσα νοηματοδοτείται από την κυριαρχία (αντιτρομοκρατικές διατάξεις, ειδικά κελιά), από εμάς δεν αντιμετωπίζεται με κάποια χροιά ιεράρχησης εντός της κοινότητας των κρατούμενων. Όροι, οι οποίοι καθορίζονται βάσει των επιλογών που οδήγησαν τον κρατούμενο στη συνθήκη στην οποία βρίσκεται. Από εκεί και πέρα, όταν ορίζουμε την αλληλεγγύη ως ένα χαρακτηριστικό των σχέσεων που αναπτύσσονται εντός της επαναστατικής κοινότητας, αλλά και μεταξύ των αγωνιζόμενων ανθρώπων, η συνείδηση του υποκειμένου, είτε διαμορφωμένη από πριν, είτε εντός των τειχών, οι τρόποι με τους οποίους πραγματώνεται και οι συνολικότερες επιλογές του, είναι οι βάσεις πάνω στις οποίες θα δομηθεί μια αντίστοιχη σχέση.

ΣΥΝΔΕΣΗ ΑΓΩΝΑ ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Η κυριαρχία όμως πέρα από τη δυνατότητα της να νοηματοδοτεί λέξεις και έννοιες όπως αναφέραμε ήδη για την έννοια της αλληλεγγύης, είναι σε θέση να «διχοτομεί» προσάπτοντας χαρακτηρισμούς, ταμπέλες και ρόλους.

Κάτι που επιδιώκει να κάνει, όχι μόνο σε ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο με την δημιουργία ανταγωνιστικών μεταξύ τους ομάδων, και την παραγωγή μαζών εξατομικευμένων υπηκόων, αλλά και πιο ειδικά στους κόλπους όσων αγωνίζονται ενάντια στην επέλαση της.

Θέλοντας να ανακαλύψουμε τα πεδία που θα δομηθεί εκ νέου η συλλογική και επαναστατική μας συνείδηση, καταργούμε κάθε επιβαλλόμενο ρόλο που μας έχει προσδώσει η κυριαρχία και υιοθετούμε σαν ταυτότητα αυτή που κουβαλάν όσοι αγωνίζονται για την απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης από τα δεσμά της εξουσίας και του κεφαλαίου.

Και γύρω από αυτή την ταυτότητα δομείται ένας γαλαξίας από κοινότητες αγώνα που αν και η πραγματικότητα μέσα στην οποία επιβιώνουν και δρουν τα επιμέρους κομμάτια τους είναι διαφορετική, η καθεμία με το δικό της σκεπτικό και τρόπο, αγωνίζονται για έναν κοινό σκοπό.

Συμπερασματικά, δεν θα μπορούσαμε να αντιμετωπίσουμε τους φυλακισμένους αναρχικούς ως κάτι αποκομμένο, θεαματικό και μυθοποιημένο, αλλά ως αιχμάλωτο κομμάτι του απελευθερωτικού αγώνα, ως σάρκα που λείπει από τη σάρκα της ολότητας των κοινοτήτων μας.

Εδώ λοιπόν ανοίγει το στοίχημα της γεφύρωσης του χάσματος μεταξύ των «μέσα» και των «έξω» μέσω της σύνδεσης/σύνθεσης των αγώνων και μέσω της προώθησης της αλληλεγγύης ως μια αυθεντική και διαρκής σχέση που ξεπερνά, χωρίς να αποκλείει, την συγκυριακή εκδήλωση της σε δικαστήρια και συμβούλια.

Από τη στιγμή που προσδοκούμε να συναντηθούμε με ανθρώπους -άγνωστους μέχρι τώρα- σε χώρους εργασίας, σχολεία, πανεπιστήμια, δρόμους, πάνω στην αντικρατική/απελευθερωτική προοπτική, οφείλουμε να επαναπροσεγγίσουμε και να εμπλουτίσουμε τις σχέσεις μας με τους αγωνιστές που ήδη πληρώνουν το τίμημα για τη συμβολή τους στην προοπτική αυτή.

Είναι επίσης απαραίτητο, να υπάρχει η κοινή αντίληψη ότι οι «εντός και οι εκτός των τειχών» ανήκουμε στην ίδια επαναστατική κοινότητα και να υπάρχει το ανάλογο πρακτικό αντίκρισμα. Αυτό μετουσιώνεται στην εκατέρωθεν ανάδειξη ζητημάτων που αφορούν τα κοινά μας πεδία δράσης, τα κοινά αλλά και τα ειδικότερα προβλήματα όλων μας.

Εξίσου σημαντικό και κομβικό είναι να διατηρείται άρτια η επικοινωνία μεταξύ των δυο πλευρών του τείχους, καθώς και να επιδιώκεται η σύνθεση, όσο αυτό είναι δυνατόν, μέσω της ανταλλαγής απόψεων, εκτιμήσεων, αλλά και κριτικής.

Πρέπει, να γίνει αντιληπτό το γεγονός ότι στην ουσία το μόνο που (πρέπει να) μας χωρίζει είναι ένας τοίχος, και πως η πραγμάτωση όλων των παραπάνω συντελεί στο γκρέμισμά του, νοητικά, σε πρώτο επίπεδο τουλάχιστον.

Να μη ξεχνάμε, τέλος, πως στον αγώνα αυτό υπάρχουν άνθρωποι που επιλέγουν να δράσουν εκτός νομιμότητας, είτε επειδή διώκονται, είτε επειδή ο κλοιός σφίγγει γύρω τους. Για αυτό το λόγο δανειζόμαστε τα λόγια κάποιου που έζησε σε αυτή τη συνθήκη κάποιες δεκαετίες πριν:

«Στο αβέβαιο χάος, ανάμεσα σε μυριάδες γλώσσες και κουλτούρες θα πρέπει να πειραματιστούμε πάνω σε νέα μονοπάτια λιποταξίας και ενότητας... Πώς θα μείνουμε αόρατοι για την εξουσία και τους μπράβους της -με άλλα λόγια, πως θα ανταγωνιστούμε κάθε ταυτοποίηση- και την ίδια στιγμή να παραμένουμε κοινωνικά ορατοί. Αυτό πιστεύω ότι είναι το δίλλημα κάθε συντρόφου στην παρανομία. Θεωρώ ότι με αφετηρία μια κατάσταση συνεχούς περιπλάνησης θα μπορούμε να ξεκινήσουμε μία συζήτηση και για τους περιπλανώμενους συντρόφους μας, ώστε να τους φέρουμε πιο κοντά μας...»

ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΜΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Η συνέλευση αυτή λοιπόν, ξεκινάει την πορεία της και αυτοσυστηνόμενη στον κόσμο του αγώνα, έρχεται να σταθεί δίπλα στις υπόλοιπες αναρχικές/αντιεξουσιαστικές δομές, για να προτάξει και να εργαστεί σε πρώτο βαθμό πάνω:

-Στη σύνδεση των αγώνων των αιχμαλώτων αναρχικών και των κοινοτήτων αγωνιζόμενων κρατούμενων με τους αγώνες που εκδηλώνονται στην κοινωνία - φυλακή.

-Στην απόπειρα γεφύρωσης του χάσματος επικοινωνίας μεταξύ των κοινοτήτων αγώνα, εντός και εκτός των τειχών, μέσω της επιδίωξης της κριτικής αλληλεγγύης και τριβής (με γράμματα, μοιράσματα κειμένων, συμμετοχή των φυλακισμένων σε εκδηλώσεις, κτλ).

-Τη συνεχή ανάδειξη της ύπαρξης πολιτικών κρατούμενων, όχι τόσο ονοματολογικά αλλά κυρίως στο επίπεδο της υλικής πραγμάτωσης ενός υποβόσκοντος καθημερινού κοινωνικού εμφυλίου πολέμου. Ενός πολέμου που ήδη μετρά απώλειες (αιχμαλώτους, δομές), επειδή κάποια κομμάτια των καταπιεζόμενων επέλεξαν να μη συνθηκολογήσουν στη μονόπλευρη εκδήλωσή του από την πλευρά της κυριαρχίας. Ενός πολέμου την ύπαρξη του οποίου όλοι/όλες βιώνουμε, αλλά δεν συμμετέχουμε ενεργητικά σε αυτόν. Ακόμα τουλάχιστον.

Σε δεύτερο βαθμό, έχοντας στήσει μια δομή με απώτερο σκοπό την προώθηση του αναρχικού λόγου, δεν βλέπουμε αυτό τον σκοπό αποκομμένο από άλλα εγχειρήματα. Μια συνέλευση αλληλεγγύης μπορεί να είναι ένα σημαντικό όπλο και ένα αναγκαίο εργαλείο, αλλά εάν δεν συνδεθεί με τις υπόλοιπες δομές προς την κατεύθυνση του πολύμορφου αντιεξουσιαστικού μετώπου, τότε είναι απλά μια ξεκομμένη ομάδα, κομμάτι της πολυδιάσπασης και του κατακερματισμού του επαναστατικού αγώνα.

Η συνένωσή μας αρχικά και η μετέπειτα επικοινωνία που θα επιδιωχθεί, αποσκοπεί στον συντονισμό και στην δικτύωση μεταξύ των αγωνιζόμενων κομματιών, πάνω σε μια απελευθερωτική προοπτική. Αυτή βέβαια δεν πραγματοποιείται μόνο με έναν τρόπο. Δεν υπάρχει αυθεντικός, σωστός δρόμος για να φτάσουμε στην απελευθέρωση. Οι άμεσες δράσεις και οι συλλογικές διαδικασίες, οι πορείες και τα ταμεία οικονομικής ενίσχυσης, οι δημόσιες δράσεις και η προπαγάνδη αυτών, αποτελούν κάποια από τα μέσα που μας βοηθούν στην κίνηση που κάνουμε προς την αναρχική επανάσταση. Είναι φυσικό λοιπόν, στο πλαίσιο της αναγκαίας πολυμορφίας, να υπάρχουν τόσες διαφορετικές δομές, όσες και οι ανάγκες της ίδιας της εξέλιξης του αγώνα.

Είναι ανάγκη να βάλουμε μπροστά τον αντικρατικό αγώνα, ο καθένας με τα δικά του μέσα και να μην αφήσουμε σημείο των κοινωνικών αγώνων στο οποίο δεν θα παρέμβουμε με το λόγο μας. Είναι καιρός πλέον, σε μία εποχή που το ανταγωνιστικό κίνημα δέχεται όλο και περισσότερα χτυπήματα, να βάλουμε στην άκρη «ενδοκινηματικά» διλήμματα, και να δράσουμε ενάντια στην εξουσία. Σε καμία περίπτωση δεν επιζητούμε την πλήρη θεωρητική και πολιτική ταύτιση των δομών, αλλά και των ανθρώπων που τις απαρτίζουν. Η μοναδικότητα του ατόμου δεν μας αποτρέπει από το να αναγνωριστούμε

ως σύντροφοι και σύμμαχοι απέναντι στον κοινό εχθρό. Να καταλάβουμε ότι οι πράξεις και οι ιδέες μας δεν είναι ανταγωνιστικές, αλλά συμπληρώνουν το μωσαϊκό της επαναστατικής πολυμορφίας δράσης και σκέψης.

Σίγουρα υπάρχουν μεγάλα κενά όσον αφορά κάποια επίπεδα του αγώνα. Γι αυτό το λόγο θέλουμε να δούμε να ξεπηδούν δομές και ομάδες που θα βάζουν τον αντιεξουσιαστικό αγώνα σαν πρόταγμα ανεξαρτήτου αιχμής, οι οποίες θα στηρίζονται τόσο μεταξύ τους, όσο και με τις ήδη υπάρχουσες. Επιθυμούμε έτσι να στηθεί ένα δίκτυο αλληλέγγυων δομών/ομάδων που θα κινείται σε απελευθερωτική κατεύθυνση.

Ξεκινώντας λοιπόν, με το ζήτημα των αιχμαλώτων της δημοκρατίας, θέλουμε να επεκτείνουμε τις αλληλέγγυες σχέσεις μεταξύ όλων των ανθρώπων και των κοινοτήτων που δεν ζητιανεύουν, ούτε υπομένουν, αλλά οργανώνονται αντιεραρχικά και πράττουν ενάντια σε κράτος και καπιταλισμό.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΤΥΩΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΥΜΟΡΦΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΑΓΩΝΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΩΝ ΟΣΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ, ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ, ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥΝ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Επόμενη συνέλευση την Πέμπτη 28/2 στο Πολυτεχνείο
Θεσσαλονίκης στις 18:00

*Συνέλευση αναρχικών
για την σύνδεση των αγώνων μέσα στην
κοινωνία φυλακή*